ושניהם לא למדוה אלא מסומה ¢רבנז סברי

כי סומה מה סומה ספק היא ועשאוה כודאי

הכא נמי ספק ועשאוה כודאי אי מסומה אימא

כי סומה מה סומה ברה"ר מהור הכא נמי

ברה"ר מהור הכי השתא התם משום סתירה

הוא וסתירה ברה"ר ליכא הכא משום חסר

הוא מה לי חסר ברה"ר מה לי חסר ברה"י

וכי תימא הא כל ספק טומאה ברה"ר טהור

כיון דאיכא תרתי לריעותא כודאי מומאה

דמי ורבי שמעון סבר כי סומה מה סומה

ברה"ר מהור הכא נמי ברה"ר מהור אי

מסומה אימא כי סומה מה סומה ברה"י

ממאה ודאי הכא נמי ברה"י ממאה ודאי הכי

השתא התם יש רגלים לדבר שהרי קינא לה

ונסתרה הכא מאי רגלים לדבר איכא ואי

בעית אימא היינו מעמא דרבי שמעון גמר

סוף מומאה מתחלת מומאה מה תחלת

מומאה ספק נגע ספק לא נגע ברה"ר מהור

אף סוף טומאה ספק טבל ספק לא טבל

ברה"ר מהור ורבנן הכי השתא התם גברא

בחזקת מהרה קאי מספקא לא מחתינן ליה

למומאה הכא גברא בחזקת מומאה קאי

מספקא לא מפקינן ליה מטומאתו ומאי שנא

ממבוי סדתנן השרץ שנמצא במבוי מממא

למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה

ולא היה בו שרץ או עד שעת הכיבוד התם

נמי כיון דאיכא שרצים דגופיה ושרצים דאתו

מעלמא כתרתי לריעותא דמי ואב"א היינו

מעמא דשמאי הואיל ואשה מרגשת בעצמה

והלל כסבורה הרגשת מי רגלים היא ולשמאי

האיכא ישנה ישנה נמי אגב צערה מיתערא

מידי דהוה אהרגשת מי רגלים והאיכא

שומה מודה שמאי בשומה הא כל הנשים

קתני כל הנשים פקחות וליתני נשים לאפוקי

מדרבי אליעזר דא"ר אליעזר יארבע נשים

ותו לא קמ"ל כל הנשים והאיכא כתמים

לימא תנן כתמים דלא כשמאי אמר אביי

מודה שמאי בכתמים מ"מ בצפור לא נתעסקה

בשוק של מבחים לא עברה האי דם מהיכא

אתי 🕏 אי בעית אימא היינו מעמיה דשמאי

דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי והלל

כותלי בית הרחם העמידוהו ושמאי כותלי

נעבד סייג בקדשים\*: ברבשה בי׳ כשנעקר דם מן המקור ומדלא הרגישה עד עכשיו השתא הוא דחואי ומיהו לפי זה לא א"ש הא דאמר

וא"ת וכי בדקה עלמה ומלאה טמאה ולא הרגישה מאי [טעמא דשמאי נימא כמו שלא הרגישה עכשיו כך נימא לקמן עשה סייג לדברין כיון שמא נעקר מאממול ולא הרגישהן וי"ל דלא פלוג רבנן הואיל ורוב פעמים מרגשת דהא לטעמא דאם אימא דהוה דם כו' לא הוה אלא סייג ושמא דם מעיקרא הוה אמי שוכבת אפרקיד מאי איכא למימר אלא לא פלוג רבנן והא דקאמר מודה שמאי בשוטה ובמוך טעמא דהרגשה אהני אף בשוטה

הרגשת עד הוא וקשה מאחמול נמי נימא הא דלא הרגישה אם שמשה כסבורה הרגשת שמש הוא ואמאי מטהרין למפרע אלא שמאי אית

ליה דלעולם אשה תרגשת ואינה חוששת בהרגשת עד ושמש כמו שאינה חוששת בהרגשת מי רגלים: מודה שמאי בשושה. ואם

תאמר והא אין בו דעת לישאל וי"ל כגון אדם שנגע בה ורוצה לעסוק בקדשים ואותו אדם יש בו דעת לישאל: והא איבא בתמים. פירוש לשמאי דאית ליה טעמא דהרגשה לטהר אף בקדשים היה לנו לטהר כתמים אפי׳ מכאן ולהבא דאית לן למימר כיון דלא הרגישה ודאי מעלמא אתי כדאמר (לקמן דף ה.) גבי חינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו סדינין שלה

מלוכלכין בדם אין חוששין לה אימר בשוק של טבחים עברה ולאו אדעתה אבל להלל לא קשה כיון דאינו ברור לו טעמא דהרגשה

לקמן נו.,
[לקמן 1.],
[ע" מוס' (מוד) (מוד מוס')
לקמן מח.,
לקמן מח.,
[ע" מוס')

קדושין עה. ד"ה ושניהס], t) [ואיבעית אימא היינו טעמא

ו וחיבעים איתה הייני טעמת בר"ש גמר סוף טומאה מחחלת טומאה. ולא ידעינן מה חקן דאכתי אימא למימר אי מה חחלת טומאה ברה"י טמא ודאי דגמרינן מסוטה אף סוף טומאה. מיהו לפירוש רשיי טומאה. מיהו לפירוש רשיי טומאה. מיהו לפירוש רשיי

טומחה. מיהו לפירוש רשיי משמע דלר"ש כל ספק טומאה ברה"י חולין ולא גמריי מסוטה לטומאה ודאי דהתם יש רגלים לדבר ניחא. אבל לפיי ר"י קשה

ונ"ל דהכי פי' גמר מתחלת טומאה כמו ב' נזירים או דחבית

של תרומה שנולד בה ספק טומאה שפר"י דלא גמריע מסוטה לטמאה ודאי ברה"י דלא מסוטה לטמאה ודאי ברה"י דלא

תמוטה למנחה ודמי בנה" דגמ דמי לפוטה דיוכל להיות שנטמאה אבל הכא חרוייהו לא שנטמא בודאי שלא נטמא אלא האמד אלא מולין ברה"י וברה"ר טירור לגמרי בדמוכית ר"י בפ" ב" טירוק ומידה ומא גומרים ב" טורון מידה ומא גומרים מידה במידה מא

ב' מירון מיהו מהא גופא מימה כיון דלא הרת מסוטה מ"ש דברה"ר טהור משום דמוקמ"י אחזקמיה ברה"י נמי יהא טהור משום דמוקמי אחזקמיה וכיון דלא גמרי מסוטה נ"ל דהלכות טומאה גמוכי לה בדאמרי"

שומות) במס"ק והכי גמירי במס"ק והכי גמירי דבר שאי אפשר להיות טמא ודאי או טהור ודאי ברה"י מולין וברה"ר טהור והשימא ניחא הכא

גמרינן סוף טומאה מתחילת

גמריק סוף טומחה מתחינת טומחה מדי נזירים דברה״ר הול דכיון דלא דמי לסוטה אמרי הלכה למשה מסיני הוא דברה״י מולין וברה״ר טהור וכשנאמר הלכה על זה נאמר הלכה על זה הלכה על זה נאמר הלכה על זה

ורבנן הכי השתא התם גברא בחזקת טהרה כו' להכי טהור

ברח"ר וכי אינטריך הלכחא היינו לחלות ברח"י אבל לטחר ברח"ר לא איתמר כלל אבל נפק

לו משום דאוהמי׳ אחזהמיה אבל

נו משום דמוקמי מחוקמיה פגל מהסל בני סוף טומאם דליכא חקם דטיברים דאמרי העתר מקום על חוקמים וגני מקום דליכא חוקמ טיברים שברי חסר לפניך לא מוקמים וגני מקום בניך לא מוקמים לא חוקם בין ברה"ר פין ברה"ר יון ברה"ר בין ברה"ר יום ודאי

טמא. עכ"ל מהר"ף],

גליון הש"ם

ד"ה ושניהסן,

:מיעוטא

תום' הרא"ש (המשר) נגע אלמא מכח חזקה מטהרי. והא דאמרי בפ״ק דחולין דספק טומאה ברשות הרבים הלכתא גמירי לה מסוטה היינו היכא דהוי פלגא ופלגא דליכא חזקת טהרה כי ההיא דפרק כיסוי הדם גבי תינוק ופוק כיסור חום גבי וניוק שנמצא בצד העיסה דאמרינן רוב תינוקות מטפחין ומיעוט אין מטפחין ועיסה זו בחזקת טהרה עומדת סמוך מיעוטא לחזקה ואיתרע ליה רובא. וכי רווקה ואיזנו על יה דובא. וכי האי גונא חשיב ליה פלגא ופלגא פרק בתרא דיבמות ואמרינן עלה פרק כיסוי הדם אם אמרו ספק טומאה לטהר אם אמרו ספק איסור להתיר יאמרו ספק איסור להתיר ומה לי ספק טומאה מה לי ספק איסור. אלא היינו טעמא משום דספק טומאה ילפינן מסוטה ואע"ג דהתם בדבר שאין בו דעת לישאל איירי שאין בו דעו לישאל איזרי ה"ה ברשות הרבים וא"ת היכי ילפינן מסוטה לטהר ברשות הרבים בפלגא ופלגא דליכא חזקת טהרה דלמא שאני סוטה דאית לה חזקת מהרה. וברשות היחיד דוקא טהרה, וברשות היחיד דוקא הוא דגלי לן קרא דטמאה ולא אזלינן בתר חזקה ומינה ילפינן בעלמא ספק טומאה ברשות היחיד אבל ברשות הרבים אוקמה אדינא וכיון דליכא חזקת טהרה לוקמיה אדינא לטמאות מספק וכי תימא דברשות הרבים נמי איתרע (קינא) [חזקתה] שהרי קינא לה ונסתרה. הא אמרינז לקמז הה ונסתרה. הא אמרינן קקמן בשמעתין דסתירה ברשות הרבים ליכא. וי"ל דברשות הרבים נמי איתא סתירה קצת כגון באפילה ובקרן זוית. ואפי׳ הכי לא אסר רחמנא אלא ברשות היחיד. שדרך הוא ליסתר שם אלמא ברשות הוא ליטון שם אלמא בו שות הרבים אע"ג דאיתרעאי חזקתה שריא. וא"ת כיון דחשבינן סוטה כפלגא ופלגא משום דאיכא רגלים לדבר. א"כ כל ספק טומאה ברשות היחיד נוקמה אחזקה לטהר ולא נילף מסוטה אלא היכא דאיכא רגלים לדבר וי"ל נהי דאיכא רגלים לדבר והוו כמו פלגא ופלגא מ״מ אית לה חזקת ופלגא כוכן אינו לוו ליון. היתר ואפקה קרא מחזקתה ועשאה כוודאי וה"ה נמילספק ועשאה כוודאי וה״ה נמי לספק טומאה מפקינן ליה מחזקתיה אע״ג דליכא רגלים לדבר ומ״מ ספק טומאה [ברה"ר] היכא דהוי פלגא ופלגא אי לאו דילפינן מסוטה לטהר הוה מטמינן כיון דהחמיר קרא ברשות היחיד לטמאות אפי׳ היכא דאיכא חזקת טהרה הוה מטמינן ברשות הרבים היכא . דהוה פלוא ופלוא: הבא מאי רגלים לדבר איכא. תי׳ מאי רגלים לדבר איכא. תי׳ מאי האי דקאמר ושניהן לא למדוה אלא מסוטה הא לא ילפינן . מסוטה מידי דהא רבנן מטמאו אפי׳ ברשות הרבים ומשום דאיכא תרתי לריעותא חשיבי ואיכא וזותי לדיפותא חשיבי ליה כודאי טומאה וכן בחבית חשיב ליה כודאי טבל אע"ג דלא שייך ביה למילף מסוטה. ור׳ שמעון נמי דמשוי חבית ומקוה ספק אין זה מכח ספק סוטה אלא מסברא דחשיב תרתי לריעותא ספק דחבית לא שייך למילף מסוטה ומפרש ר״ת דשניהם לא למדוה אלא מסוטה לאו מילף ממש קאמר מוטה. לא מיקי ממש קאמה אלא דלא קשיא להו דין סוטה. ומי׳ ר' שמעון ודאי יליף רשות הרבים מסוטה כיון דחשיב ליה ספק יליף מסוטה לטהר ברשות הרבים אבל רשות היחיד לא ליף מסומה לממא ודאי משוח

ושניהם לא למדוה אלא מסומה. תימה דהא רכנן מטמאין אף בר"ה משום דהוי תרתי לריעותא אם כן לא הוי ספק ולא שייך זה לסוטה מידי וכן בחבית דהוי ודאי טבל לרבנן דומיא דמקוה הא לא גמרינן מסוטה אלא טומאה ורבי שמעון נמי דגמר חבית מטומאה הא לא שייך

מידי לסוטה ואומר ר"ת דלא קאמר הכי אלא לפרש דלא תקשי להו מסוטה יוטעמא דרבנן משום דהוי תרתי לריעותא והוי ודאי ולא ספק ולרבי שמעון הוי ספק דלית ליה טעמא דהרי חסר לפניך דהשתא הוא דחסר וכנגד העמד מקוה בחזקת שלם איכא למימר העמד טמא על חזקתו ולכך ברה"י תולין מדינא ואע"ג דלא ילפינן מסוטה ולכך בחבית נמי ספק אבל ברה"ר מטהר אע"ג דליכא חזקה דמסוטה ילפינן כדפי׳ לעיל (כ) ובכל ספק טומאה אית ליה ברה"י תולין: יונמר סוף שומאה מתחלת שומאה.

תימה דשפיר קאמרי רבנן דהתם איכא חזקת טהרה ®וי"ל דגמר מתחלת טומאה היכא דליכא חזקת טהרה כגון ההיא דתנוק דפ׳ בתרא דקדושין (ג) (דף פ.) דאיכא רוב תינוקות מטפחין כנגד חזקת העיסה ואינו רוב גמור והוי פלגא כנגד החזקה ואילו היה בה דעת לישאל מן התורה היה ברה"י טמא גמור וברה"ר טהור גמור דגמרינן מסוטה ורבנן התם איכא חזקת טהרה פי׳ כנגד רוב טיפוח והוי ספק וגמרי מסוטה לטהר ברה"ר אבל הכא גברא בחזקת טומחה והוי תרתי לריעותה והוי ודאי: השרין שנמצא במבוי. לשתאי פריך דמטהר לגתרי: ושרצים דמעלמא. וח״ת סיפח דקתני התם כתם שנמלא בחלוקה מטמא למפרע עד שתאמר בדקתי את החלוק ולא היה בו כתם או עד שעת הכבום מאי איכא למימר דהתם ליכא למימר דאיכא דם מגופה ומעלמא דמשום דם דמעלמא אינו טמא אלא חלוק ולקמן בפרקין (דף ו.) נמי אמרינן הרואה כתם מקולקלת למנינה וי"ל דהואיל ואם הכתם יבש הוא ע"כ טמאה למפרע ופעמים נמי אף כשהוא לח מוכיח דלא אתא השתא אלא על ידי שחייה או ע"י ריקוד כדאמר בהרואה כתם (לקמן מ:) לא פלוג רבנן נכתמיס: **ואיבעית** אימא מעמא דשמאי הואיל ואשה מרגשת בעצמה. נראה דלהאי לישנא נמי לריך טעמא דהעמד אשה על חזקתה דאל"כ כי קאמר מודה שמאי בשוטה וכן מודה שמאי במוך וכי יטמאנה למפרע אף לחולין והלא כל הנשים דיין שעתן לחולין אף להלל אלא הני טעמי לא אינטריך אלא כי היכי דלא ועשאוה כודאי. שאסורה לבעלה עד שתשתה: סוטה ברשות הרבים טהורה. אין רשות הרבים מקום סתירה: רגלים לדבר. סימן טומאה איכא: שהרי קינא לה ונסתרה. התרה בה אל תסתרי עמו ונסתרה: מאי רגלים לדבר איכא. דליהוי חסר מקודם לכן דילמא השתא הוא

דחסר וש"מ דקסבר ר' שמעון בשחר ספק טומאה דעלמא נמי ברה"י חולין דהא אין רגלים לדבר: ואיבעית אימא. אי מסוטה גמרי רבנן הוה ומעיקרא הוה אתי: להאיך לישנת. העמד חשה על חוקתה: . לאביי

בית הרחם לא מוקמי דם יומשמשת במוך מאי איכא למימר אמר אביי מודה שמאי במשמשת במוך רבא אמר מוך נמי אגב זיעה מכויץ כויץ ומודה רבא במוך דחוק ומאי איכא בין הני לישני להאיך לישנא

משום דהנהו חלוקות משאר נשים ולא שייך למימר בהו לא פלוג רבנן ורש"י פירש מה שעכשיו לא הרגישה כסבורה

להו למימר ברה"ר טהור אלא לאו מסוטה מלינן למגמר דתחלת טומאה איתקש לסוטה סוף טומאה לא איתקש ואם כן מאי טעמא דרבי שמעון דמטהר ברה"ר: גמר סוף טומאה. דהיינו טבילה מתחלת מגע הטומאה: ומאי שנא ממבוי. לשמאי פריך: מטמה למפרע. כל טהרות שנעשו במבוי: עד שיאמר. עליו אדם באותו היום בדקתי ושוב אינו מטמא מאותו היום ולמפרע אבל עד אותו יום הוא מטמא: או עד שעם הכיבוד. אבל טהרות דקודם כיבוד טהורין דחזקת ישראל בודקין מבואותיהן בשעת כיבודיהן ואי הוה בההיא שעתא הוה מישתכת אבל טהרות דלאחר כיבוד טמאות מספק שמא לאחר כיבוד מיד נפל: מרגשת. שנט"ר בלע"ז. כלומר יודעת בעלמה כשיולא דם ממנה והא מדלא ארגשה מאתמול ודאי השתא בבדיקת עד נפק: והא איכא שועה. שאינה מבינה להרגיש: לאפוקי מדר' אליעור. במתני׳ היא לקמן (דף 1.): והא איכא כתמים. הרואה כתם דקיימא לן לקמן (דף נו.) מטמאה למפרע עד שתאמר בדקתי חלוק זה ולא היה בו כתם או עד שעת כבום ולא אמרינן אי נפיק מגופה הוה מרגשת: לימא תכן כתמים דלה כשמחי. דכיון דחמר אשה מרגשת אמאי טמאה לימא לאו מגופה הוה הואיל ולא ארגשה: בלפור לא נמעסקה. דנימא מדם לפור הוה דאמר התם תולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות בפ׳ הרואה כתם (לקמן נח:): משמשת במוך. ממלחה חשה אותו מקום מוכין לשאוב את הזרע שלא תתעבר ואינה נוטלתו משם אלא בשעת הלורך ושמא מוך העמיד את הדם. ג' נשים משמשות במוך קטנה מעוברת ומניקה י: מכוין כוין. ויש מקומות לדם לנאת: כוין. דשריי"ט בלע"ו: בין הני לישני. אשה מרגשת

תום' ד"ה גמר וכו' וי"ל דגמר תוכ" ד"ה נפר וכו" ויו"ל דנפר מתחלת פומאה וכו" כגון מתחלת הריגוק וכר. ולוי העני בדעת לא זכיתי לעמוד בסוד רכותיני לאטו הסיא מתני דעיקה מפורש בקלא הוא ונקשה גם עלה היכי זיש לה מתחלת עומאה היכי דיש לה מתחלת שומאה היכי דיש לה חזקת טהרה:

לעזי רש"י

שנט"ר [שינטי"ר]. לחוש, להרגיש. דשריי"ט [ריטריי"ט]. מתכווץ (או

## תום' הרא"ש

מה סוטה ספק היא ועשאוה כודאי. לאוסרה על בעלה כודאי. לאוסרה על בעלה עד שתשתה אע"ג דמן הדין מותרתלבעלה דאוקמה בחזקת צדקת ואע"ג דנסתרה לא נבעלה אלא גזירת הכתוב להוציאה מחזקתה ולאוסרה מספק: אי מה סוטה ברשות היחיד טמאה ודאי הכא נמי ברשות היחיד טמאה ודאי. הכא משמע דכל ספק טומאה הכא משמע דכל ספק טומאה ברשות [היחיד] טמ' ודאי ברשת היחידן טמי האי וקשה מהא דאמרינן בנויר שני נזירים שאמר להם אחד ראיתישנטמא אחד מכם שניהן מביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה ופריך אינהו תרי והאי . דקאי גבייהו האיכא תלתא והוי יקא גבייוו האיכא וכחות ספק טומאה ברשות הרבים ויביאו [כל אחד] קרבן טהרה דספק טומאה ברשות הרבים ספיקו טהור ומשני באומר

ספיקו טהור ומשני באומר המשני באומר הראים ספיקו טומאה ברשות היחיד ויביאו [כל אחד] קרבן טומאה דהא ספק ראית טומאה שנורקה ביניהם אכתי תקשי ליה הו"ל ספק טומאה ברשות היחיד ויביאו [כל אחד] קרבן טומאה ברשות טומאה ברשות היחיד הוי ודאי טמא כמול הויה בינות בא של אינות הוייהו קרבן טומאה משום דלא ילפינן מסוטה אלא דבר שאימשר להיות כן כגון שאיפשר שנטמאת בשעת סחירה אבל הך רשני נודים כיון רודאי אחד מהן טהור לא ילפינן מסוטה להחשיבם שניהן ודאי ממאין לחייב כל אחד ואחד קרבן טומאה אלא גמרי מסוטה לאפוקינהו מחזקתייהו וספק טמאים הוו. וא"ת א"מ מא"מ פורי מעיקרא דרשות הרבים הוי וכל אחד יביא קרבן טהרה הא אי איפשר להיות ששניהם טהורין וכי האי גונא לא "לפינן מסוטה לאחר שניהן ברשות הרבים ווייל לפינן מסוטה לא מול מול מול מול היות הרבים ווייל היות הרבים ווייל ביל ברבי או איפשר להיות שמניהם טהורין וכי האי גונא לא "מירי מיל ביל ביל היות הרבים ווייל ביל ברבי היות מול ביל מולמון כינו מקם לא "מירי מיל מיל מולמון כינו מקם לא "מירי ביל מיל מולמון כינו מקם לא "מירי ביל היות הרבים היות מול ביל מולמון בינו מקם לא "מירי מיל מיל מולמון בינו מקם לא "מירי בינו מקם לא ביל בינו מקם לא "מירי בינו מירי בינו מקם לא "מירי בינו מירי בינו בינו מירי בינו מירי בינו מירי בינו מירי בינו מירי בינו מירי בינו אית לן לאוקומי כל חד וחד בחזקת טהרה כדאמרי׳ בשמעתי׳ כי אמרינן העמד דבר על חזקתו כגון ספק נגע ספק לא

לטהר בקדשים אין לנו לחלות בכתמים ולומר דמעלמא אתי אפילו לחולין דרגלים לדבר הוא דמגופה אתי אפילו למפרע: י יי"ל דאיצטריך למילף חבית ור"ל דאיצטרוך למילף חבית וכקוה מסוטה דאי לאו דאשכחן בשום דוכתא דעשה הכתוב ספק כודאי לא הייתי מיקל לשרוף ברשות היחיד ובחבית לבטל התרומה לגמרי משום תרתי לריעותא ור' שמעון נמי לא היה מטהר ברשות הרבים כיון דאיכא חזקה כנגד חזקה אי לאו דיליף מסוטה: הכא מאי רגלים לדבר איכא. פרש"י דסבר ר' שמעון בשאר ספק טומאות דעלמא נמי ברשות היחיד תולין תימה דלא משתמיט לן בכוליה תלמודא דפליג ר' שמעון בתחלת טומאה. ויש מפרשים דבתחלת טומאה שורפין בסוף טומאה שמעון דהלכתא גמירי לה מסוטה כדאיתא בפ"ק דחולין [דף ט ע"ב] וכי תימא השתא בתחלת טומאה שורפין בסוף טומאה לא כ"ש הא קי"ל אין דנין ק"ו מהלכה הלכך בסוף טומאה אמר ר"ש תולין כיון דאיכא לתלות להקל כמו להחמיר דהרי מסר לפניך לא חשיב לר' שמעון ריעותא ולא יתכן האי פירוש׳ דע"כ הלכתא גמירי לה לאו דוקא שיהא הלכה למשה מסוטה בפ' כשם יליף לה מק"ז. ונ"ל דהאי ק"ו פריכא הוא דקאמר התם ומה סוטה שלא עשה בה שוגג